

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Mesto Tvrdošín**, so sídlom v Tvrdošíne, Trojičné námestie č. 185/2, proti odporcovi **TSP, s. r. o.**, so sídlom v Tvrdošíne, Hviezdoslavova č. 118, zastúpený JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského č. 1718, **o návrhu odporcu na obnovu konania** vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 9/2011, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. decembra 2014 sp. zn. 7 Co 449/2014 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi sa trovy dovolacieho konania nepriznávajú.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín uznesením z 19. mája 2014 č. k. 7 C 9/2011 – 431 (v poradí tretím rozhodnutím) návrh odporcu (v uznesení označeným ako navrhovateľ - okresný súd v uznesení označil účastníkov konania opačným procesným postavením) na obnovu konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 3 C 199/2006 a na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 10 Co 213/2007 zamietol. Odporcom tvrdený nový dôkaz, neexistencia rozhodnutia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky o spôsobe prevodu ohľadne žalovaných nehnuteľností podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku na iné osoby, v znení platnom od 1. januára 2004 nie je spôsobilý privodiť pre odporcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktorej obnovy sa domáha, nakoľko také rozhodnutie vôbec nebolo potrebné v procese prechodu predmetných nehnuteľností na navrhovateľa z majetku štátu do majetku navrhovateľa, postupom podľa § 2 ods. 6 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Novým dôkazom pre povolenie obnovy konania podľa odporcu malo byť to, že tento sa až po skončení základného konania dozvedel, že

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky nevydalo rozhodnutie v zmysle § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1. januára 2004 s poukazom na odpoveď tohto ministerstva z 12. januára 2011 ohľadom nakladania s majetkom štátu v jeho správe. Argumentáciu odporcu o novom dôkaze v zmysle podmienok § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nepovažoval za dôvodnú aj s prihliadnutím na stanovisko Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 3. marca 2014, v ktorom ministerstvo poukazuje na pojmovú rozdielnosť medzi prevodom a nadobudnutím veci priamo zo zákona (prechodom na základe zákona). Majetok štátu uvedený v § 6 zákona č. 138/1991 Zb. sa na obec neprevádza, ale takýto majetok obec nadobudne priamo zo zákona za podmienok stanovených v tomto zákone, teda prevzatím, preto podľa názoru ministerstva sa už nemôže vyžadovať rozhodnutie ministerstva. Postup ministerstva podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. sa vyžaduje iba v prípade, ak sa majetok štátu prevádza do vlastníctva tretích osôb, na ktoré sa nevzťahuje osobitný predpis, aby nedochádzalo k svojvoľným prevodom majetku štátu. Obec nadobúda majetok štátu uvedený v § 2 ods. 6 zákona č. 138/1991 Zb. priamo zo zákona prevzatím, preto žiadne rozhodnutie ministerstva nie je zákonným predpokladom pre vydanie delimitačného protokolu slúžiaceho ako podklad pre zápis do katastra nehnuteľností. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v základnom konaní odvolacím súdom v jeho zmeňujúcom rozsudku, že neskúmal všetky zákonné predpoklady pre nadobudnutie vlastníctva navrhovateľom a to ani to, či bolo vydané rozhodnutie podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. poukázal na to, že síce využil inštitút dovolania, nijako však neargumentoval v dovolaní nutnosťou aplikácia § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., kedy jeho tvrdenia by boli podrobené skúmaniu. Procesná prípustnosť obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že v pôvodnom konaní nemohol použiť dôkazy, ktoré môžu privodiť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie vo veci a že ich účastník navrhujúci povolenie obnovy konania nemohol bez svojej viny použiť preto, že o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil, že nespĺnil povinnosť tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť. Odporca v pôvodnom konaní ako aj v štádiu jeho odvolacej časti a rovnako následne ani ním v iniciovanom dovolacom konaní nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia ohľadom tvrdenej skutočnosti – neexistencie rozhodnutia v zmysle § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení. V rámci obnovy konania nie je možné domáhať sa nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu uznesením zo 17. decembra 2014 sp. zn. 7 Co 449/2014 (v poradí tretím rozhodnutím) uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne

správne potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Poukázal na to, že odporca vo svojom návrhu na obnovu konania udával, že podnetom na podanie tohto návrhu bola odpoveď Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 12. januára 2011, ktorá mu bola doručená 18. januára 2011 (odvolací súd nesprávne udáva dátum 12.11.20011 a 18.11.2011), ktorou ministerstvo vysvetľuje, že Osvedčenie o správe majetku č. 88/2007 a Delimitačný protokol č. 6/2007 po nadobudnutí právoplatnosti rozsudkov (súdov), nie sú podkladmi pre nadobudnutie vlastníckeho práva Slovenskej republiky a že na základe uvedenej správy ministerstva sa dozvedel, že rozhodnutie podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení na ministerstve pravdepodobne nenachádza. Neexistenciu rozhodnutia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1. januára 2004 považoval za skutočnosť v zmysle podmienok § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p., ktorú nemohol použiť b základnom (odvolacom) konaní a ktorá pre neho môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Okresnému súdu bola doručená odpoveď Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 3. marca 2014, v ktorom sa ministerstvo vyjadrovalo k spôsobu nadobudnutia vlastníctva navrhovateľa v zmysle § 2 ods. 6 zákona č. 138/1991 Zb., ako aj ku skutočnosti (ne)vydania rozhodnutia ministerstva v zmysle § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení. Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky sa v tejto správe jednoznačne vyjadrilo, že majetok štátu uvedený v § 2 ods. 6 zákona č. 138/1991 Zb. sa na obec neprevádza, takýto majetok nadobudne obec priamo zo zákona, za podmienok stanovených v zákone o majetku obcí (zákon č. 138/1991 Zb.), jeho prevzatím. Odovzdávací a preberací protokol nemá konštitutívne účinky, je potrebný z formálneho hľadiska na deklarovanie skutočností pre potreby zápisu v katastri nehnuteľností. Ministerstvo potvrdilo, že vydalo delimitačný protokol v súlade s platnými vykonávacími predpismi a v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb.. V zmysle uvedeného aj odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, vyvodil, že tvrdená e-mailová odpoveď Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 12. januára 2011, že Osvedčenie o správe majetku č. 88/2007, ako i delimitačný protokol č. 6/2007 nie sú podkladom pre nadobudnutie vlastníctva práva Slovenskej republiky a v nadväznosti na o odporcom tvrdenej neexistencii rozhodnutia ministerstva podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., nie je novou skutočnosťou, na ktorú nemohol odporca poukázať v základnom konaní a ktorá by zakladala dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p.. Ministerstvo hospodárstva vo svojom podaní z 3. marca 2004 nielenže popiera neexistenciu tvrdených skutočností ohľadom prechodu vlastníckeho práva štátu na obec (navrhovateľa) v zmysle podmienok uvedených v § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb.

v platnom znení od 1. januára 2004 v spojení s § 2 ods. 6 zákona č. 138/1991 Zb. ale potvrdzuje jednoznačnosť zákonného postupu pri tomto prechode vlastníckeho práva. Tvrdenie odporcu o tom, že v procese nakladania s majetkom štátu ministerstvo bolo povinné vydať rozhodnutie v zmysle § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1. januára 2004 je skutočnosťou, ktorú mohol odporca namietat' na odvolacom pojednávaní konanom 27. marca 2008, ako aj v podanom dovolaní proti rozsudku krajského súdu, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 29. septembra 2009 sp. zn. 4 Cdo 171/2008.

Proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie odporca. Prípustnosť dovolania odôvodňoval § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), § 237 písm. g/ O. s. p. (rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát) a že konanie je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Odňatie možnosti konať pred súdom došlo činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádzala (do ktorej patria tzv. procesné rozhodnutia). Za také považoval rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom potvrdil záver súdu prvého stupňa o nesplnení podmienok na povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p., napriek tej skutočnosti, že vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach splnenie týchto podmienok vzhliadol, ak záver súdu o tejto otázke nie je správny a podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia sú dané. Odvolací súd vo svojom ostatnom zrušujúcom uznesení z 28. augusta 2013 sp. zn. 7 C 170/2013 vyslovil právny názor, podľa ktorého existencia alebo neexistencia vydania rozhodnutia podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1. januára 2004 je skutočnosťou, ktorá môže privodiť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie o veci, nakoľko delimitačný protokol č. 6/2007 z 9. septembra 2007 bol vydaný v nadväznosti (podľa § 2 ods. 2 vyhlášky č. 364/2000 Z. z.) na navrhovateľom namietané porušenie § 47 c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1. januára 2004. Na existenciu alebo neexistenciu vydania rozhodnutia podľa citovaného zákonného ustanovenia navrhovateľ v základnom konaní ako odporca poukázať nemohol, keďže takáto argumentácia odporcu v základnom konaní nebola predmetom posúdenia ani odvolacieho súdu ako aj následne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd v napadnutom uznesení úplne zmenil argumentačnú líniu aj právny názor a stotožnil sa s nezmeneným právnym záverom súdu prvého stupňa neexistencii splnenia podmienok pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. Podľa jeho názoru jediným dôvodom pre zmenu už vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu bola

skutočnosť, že Mesto Tvrdošín napriek prebiehajúcemu súdnemu sporu o povolenie obnovy konania, ako aj napriek doposiaľ neskončenému konaniu o vypratanie nehnuteľnosti v roku 2014 začalo s rekonštrukciou sporných nehnuteľností. Odvolací súd zrejme v obave pred medializáciou celého prípadu sa rozhodol prikloniť na stranu „rovnejšieho účastníka“ konania. K odňatiu možnosti konať pred súdom a k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a podľa § 237 písm. g/ O. s. p. došlo tiež tým, že súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa nezaoberali námietkou zaujatosti, ktorú vzniesol voči sudcovi JUDr. Petrovi Bebejovi vo svojom odvolaní z 2. júna 2014. Z obsahu odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa je zrejmé, že vec prejednávajúci sudca JUDr. Bebej je preukázateľne zaujatý. Na jednej strane uznáva vecnú nesprávnosť, resp. neúplnosť dokazovania v rozhodnutí Krajského súdu Žilina z 27. marca 2008 sp. zn. 10 Co 213/2007, ale v tom istom rozhodnutí konštatuje nepotrebnosť existencie rozhodnutia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb.. V danej veci zákonný sudca opakovane rozhodoval o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, pričom jeho rozhodnutia boli opakovane zo strany Krajského súdu v Žiline vrátené na ďalšie konanie z dôvodu vadnosti. Takýmto postupom bola navrhovateľovi opakovane znemožňovaná realizácia jeho procesného práva v zmysle § 228 a nasl. O. s. p.. Svoju vôľu sudcu pri tvorbe názoru je preukázaná jednoduchou citáciou a jazykovo gramatickým výkladom § 47c ods. 1 až ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. Pri tom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 72/2003. V ďalšom texte dovolania odporca poukazuje na právne posúdenie veci. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ žiadala dovolanie odporcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek

rozhodnutie. Právo na súdnu ochranu totiž nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.).Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonomnom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktorému právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu dovolania odporcu je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. vyvodzuje z toho, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo samotným rozhodnutím, ktorým nebolo vyhovené návrhu účastníka na povolenie obnovy konania, lebo záver súdov o tejto otázke je nesprávny.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danej veci rozhodol Okresný súd Dolný Kubín uznesením zo 4. júla 2011 č. k. 7 C 9/2011 – 63 tak, že návrh odporcu na obnovu konania zamietol. Krajský súd v Žiline uznesením z 30. mája 2012 sp. zn 7 Co 307/2011 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že „...sa súdy v pôvodnom konaní otázkou výkladu § 47c v znení účinnom od 1.1.2004 nezaoberali, keďže tu existuje tvrdenie o tom, že rozhodnutie Ministerstva hospodárstva SR podľa § 47c ods. 3 zák. č. 92/91 Zb., v nadväznosti aj na znenie odseku 4 ustanovenia, bolo potrebné. Z procesného hľadiska má absencia posúdenie (ne)existencie rozhodnutia zásadný význam pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania, keďže hmotnoprávne aspekty tejto skutočnosti svojim obsahom zasahujú do meritórneho posudzovania veci, ktorých vyhodnotenie prináleží do štádia po povolení obnovy konania...tvrdené okolnosti v návrhu na povolenie obnovy konania majú význam pri posudzovaní dôvodnosti nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľom v základnom konaní...javí sa ako dôvodné vyžiadať si správu od Ministerstva hospodárstva SR (vzhľadom na doposiaľ len e-mailovú odpoveď Ministerstva hospodárstva SR odporcovi zo dňa 12.1.2011) s ohľadom na existenciu alebo neexistenciu rozhodnutia Ministerstva hospodárstva SR v zmysle § 47c ods. 3 zák. č. 92/91 Zb. v znení účinnom od 1.1.2004 a jeho postupu v danej prejednávanej veci...“. Okresný súd Dolný Kubín uznesením z 30. januára 2013 č. k. 7 C 9/2011 – 142 opätovne zamietol návrh odporcu na obnovu konania. Krajský

súd v Žiline uznesením z 28. augusta 2013 sp. zn. opätovne zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením „...Delimitačný protokol č. 6/2007 bol vydaný až dňa 9.9.2007, t. j. po uplynutí rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj uplynutí lehoty na podanie odvolania na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu. Skutočnosť existencie alebo neexistencie vydania rozhodnutia Ministerstvom hospodárstva nebola z vyššie uvádzaných dôvodov posudzovaná prvostupňovým súdom, nebola však posudzovaná ani odvolacím súdom ako aj následne dovolacím súdom – Najvyšším súdom SR. Existencia alebo neexistencia vydania rozhodnutia podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1.1.2004 je skutočnosťou, ktorá môže privodiť pre účastníka priaznivejšia rozhodnutie vo veci...krajský súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že existencia alebo neexistencia rozhodnutia MH SR podľa § 47c ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v platnom znení od 1.1.2004 je možným právnym posúdením vo veci na základe rozhodnutia súdov v základnom konaní, ale novou skutočnosťou, ktoré navrhovateľ bez svojej viny nemohol použiť pred súdom prvého stupňa alebo za podmienok uvedených v § 205a ods. 1 O. s. p. pre odvolacím súdom...“. Okresný súd Dolný Kubín po opakovanom dopyte na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky a po jeho odpovedi z 3. marca 2014 uznesením z 19. mája 2014 opätovne zamietol návrh na obnovu konania. Krajský súd v Žiline uznesením zo 17. decembra 2014 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) ako o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým (postupom) sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu

hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

V zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaneho rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová a ďalší* proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však *nemusí* dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale

len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým nadviazal na rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré ako vecne správne potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozhodnutie (§ 157 ods. 2 O. s. p., § 167 ods. O. s. p.), je v ňom vysvetlené, z ktorých skutočností pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESĽP.

Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že z dôvodmi napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a jeho právnym posúdením sa stotožnil, preto v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. ho potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Na tomto závere nič nemení to, že navrhovateľka s takouto odpoveďou je nespokojná, snaží sa ju relativizovať a spochybníť. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že nižšie súdy neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek navrhovateľky. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva navrhovateľky na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd potupovali pri posudzovaní opodstatnenosti návrhu odporcu na obnovu konania v zmysle vyššie uvedených zásad. Neobstojí ani tvrdenie odporcu, že odvolací súd sa neriadil svojimi skoršími rozhodnutiami (ktorými zrušil predchádzajúce rozhodnutia súdu prvého stupňa) a vysloveného právneho názoru v nich. Pre dovolací súd nevyplýva z § 226 O. s. p. jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval. Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý vo všeobecnosti je viazaný len zákonom. Z uvedeného vyššie je nesporné, že súd prvého stupňa opakovane vykonal dopyty na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, ktoré v oboch svojich odpovediach zotrvalo na svojom stanovisku o zákonnosti nadobudnutia vlastníctva navrhovateľom, ako aj zdôraznilo, že majetok štátu uvedený v § 2 ods. 6 zákona o majetku obcí, sa podľa tohto zákona nadobúda zo zákona, odovzdaním a prevzatím a teda odovzdávajúci a preberací protokol nemá konštitutívne účinky, je potrebný len z formálneho hľadiska na deklarovanie pre potreby zápisu v katastri nehnuteľností. Preto ak odvolací súd na základe doplneného dokazovania dospel k záveru inému ako prezentoval vo svojich zrušujúcich rozhodnutiach, nedošlo tým k porušeniu zákona.

Dovolateľ namietal tiež odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a podľa § 237 písm. g/ O. s. p. z dôvodu, že súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa nezaoberali námietkou zaujatosti, ktorú vzniesol voči sudcovi prvostupňového súdu vo svojom odvolaní z 2. júna 2014.

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca namietal zaujatosť sudcu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol až v odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín z 19. mája 2014 č. k. 7 C 9/2011 – 431

Najvyšší súd poukazuje na to, že podľa § 15a OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 OSP uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že právo uplatniť námietky zaujatosti je dané voči sudcovi, ktorý ešte vo veci nerozhodol, iba rozhodnúť má. Na tom nič nemení ani znenie ods. 2 cit. ustanovenia, podľa ktorého účastník môže námietku uplatniť najneskôr na prvom pojednávaní (čo sa v danom prípade nestalo) alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Lehota 15 dní je však limitovaná ustanovením § 15 ods. 1 O. s. p., t. j. pokiaľ súd má rozhodnúť. Správne preto sa súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd, vzhľadom na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil nemohol zaoberať námietkou zaujatosti vznesenou odporcom voči sudcovi prvého stupňa.

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O. s. p.

V súvislosti s námietkou odporcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolaací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustné. V prejednávanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok navrhovateľky nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 O. s. p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a nepreukázala sa navrhovateľkou tvrdená existencia procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p.).

V dovolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolaací súd však navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. novembra 2015

JUDr. Mária Š r a m k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová